

Слѣдъ нѣколко дена дойде Исидоръ. На Александра майка ѝ го покани да излѣзе горѣ. И слѣдующій разговоръ станѣ между тѣхъ.

— Господине, съ постѣпкѣтъ си ты поиска да покажешъ че си былъ единъ безсовѣстенъ чловѣкъ, да подлъстишь и обругаешъ чедото ми ты! Никой не ся е надѣялъ отъ тебе това.

— Не съмъ ѿ излѣгалъ!

— Бѣхъ ли хващащъ?

— Не ѿ излѣгахъ съ лошо намѣреніе.

Когато нѣкой лъже и излѣстя, каквото и да бѣде намѣреніето му все е пакъ безчестенъ чловѣкъ.

— Но азъ съмъ готовъ да ѿ удовлетвориѣ.

— Какъ?

— Нека иска колкото щѣ, за да живѣе като царица.

— Ты си безсовѣстенъ.

— Ахъ клетнико! клетнико! Ты мя искабоса а? извика момичето и припадна.

— Да мя простите, думаше Исидоръ; не съмъ излѣгалъ; готовъ съмъ да удовлетвориѣ.

— Да удовлетвориши? За да ни удовлетвориши, трѣба да ни отдадешъ честь-тъ.

— Какъ?

— Питаніе ли иска? Да земешъ за женѣ дъщеріѣ ми. Я ѿ виждь! виждь що носи въ утробѣтъ си.

— Да ѿ земѣ за женѣ? Това е невъзможно. Майка ми, баща ми, доморотсдвото ми; не е възможно да го приемѣтъ това.

— Кога е тѣй, защо ѝ си ся вврекълъ? Защо ѿ излѣга? Защо погуби чедото ми.

И горката вдовицата Фанни помагаше на дъщеріѣ си да ся свърже отъ припаданіето си.

— Азъ бихъ ѿ приелъ за съпругѣ, да ся вѣнчаѣ съ